

Leven op reis (11)

Door Cynthia van Asten

We zijn vlak voor het Sint Maartenfeest weer in Nederland aangekomen.

Voor zover het lukt en goed voelt vieren we de jaarfeesten zoals ze op de Vrije School worden aangehouden. Het herfstseizoen begint met het vieren van Sint Michael op 29 september.

Sint of Aartsengel Michael die onvermoeibaar strijdt tegen de kwade en duistere krachten.

In de periode dat de duisternis het wint van het licht (de dagen worden namelijk weer korter en kouder), komt de Michaelsenergie sterker naar de Aarde.

Dit kun je natuurlijk op veel manieren in de vorm van een feest gieten, afhankelijk van de leeftijd en interesse van de deelnemers.

Met kleine kinderen kun je meer de nadruk leggen op het oogstfeest. Je eert Moeder Aarde voor haar overvloedige oogst. Wij maakten appelmoes en verzamelden noten en zaden.

Ook de jaartafel verandert in een herfsttafel, waarbij je leuke knutsels kunt maken van alles wat je in het bos hebt gevonden.

Met iets grotere kinderen kun je de elementen van Sint Michael erin brengen. En die bevat vooral de kwaliteit moed. In hoeverre ben je moedig genoeg om de duistere tijd het hoofd te bieden? De kinderen krijgen dus uitdagingen die net eng zijn, maar vooral ook leuk.

Vijf jaar geleden (toen mijn jongste dochter Lindsay nog net geen vijf was) woonden we tijdens het Michaelsfeest in Zuid-Frankrijk, op een boerderij midden tussen de wijnvelden.

De entourage was perfect: dagloners die met grote zakken op hun rug de druiventrossen oogsten. De kinderen die daar nieuwsgierig en ook wat angstig tussendoor wandelden en steeds wat druiven kregen toegestopt.

Ze hebben er heerlijke druivensap van gemaakt. Op Michielsdag zelf verscheen er ineens een monster op de binnenplaats van de boerderij...

Ik had mezelf in een hoes van een dekbed gewurmd en liep met een pollepel met een appel erop, op hen af.

Ze vonden het heel spannend,

maar hadden al vrij snel door dat het monster (de draak) te ontwapenen was door de appel af te pakken.

We hadden de grootste lol en zelf hebben ze nog dagen met het dekbedovertrek als monstertenuue gespeeld.

Het jaar erna woonden we op een camping, nog steeds in Zuid-Frankrijk. We hadden net een woongemeenschap verlaten en stonden in de regen op een verlaten camping naast een meer. We hadden de dagen voor St Michael een prehistorisch park bezocht en de meiden waren druk aan het oefenen met een zelfgemaakte werpspeer.

Op Michielsdag hebben we draken geschilderd en op diverse plekken met wasknijpers in de bomen gehangen.

Ook hebben we van hout een blazoen gemaakt en om een boom gehangen.

We hadden geluk dat de camping verlaten was, en konden ons met vrolijk gebrul op de monsters storten.

De dag erna hebben we in de Pyreneeën een flinke bergwandeling gemaakt, die voor ons allemaal een uitdaging was.

Zelfgemaakte brandnetelsoep boven een kampvuur

Het jaar erna, in 2014, woonden we in de Algarve in Portugal. Daar kregen de meiden als Michaelsuitdaging de opdracht om via een plank het zwembad over te steken, zelf een boog en pijlen te maken en met deze op een, wederom, zelf geschilderde draak te schieten.

In 2015 woonden we weer in Zuid-Frankrijk, in het landhuis Jacournassy, waar de kinderen al zo groot bleken dat ze zelf konden beslissen wat ze wilden maken.

Ze knutselden een vlieger in elkaar en eenmaal in de lucht, bestookten ze deze met hun katapult. 's Avonds een heerlijke verse brandnetelsoep op een kampvuur gemaakt.

In 2016, de meiden zijn inmiddels 13 en bijna 9, hebben ze draken gemaakt van kartonnen dozen en deze in het bos verstopt (Jacournassy had 19 ha bos- en weidegrond om het huis). Nu hebben we allemaal echte bogen en pijlen en we gaan echt op jacht. We besluipen de draken, verstoppen ons achter bomen en raken de ene na de andere pijl kwijt... haha, wat was het spannend. Ze lieten nog een vlieger op en ook de wilde soep op kampvuur ontbrak niet. We kunnen nu ook djembé spelen en zo trommelen we tot het donker wordt.

Eenmaal donker worden we enigszins overmoedig en besluiten een avondwandeling over het terrein te maken. Geheel in stijl met de Michaelsenergie gaan we moedig op weg. In het licht van de hoofdlantaarns zien we halverwege de tocht ogen oplichten. We zijn bij de dassenburcht. Gelukkig verdwijnen de ogen snel uit zicht. Maar dan moeten we nog door een stuk dicht bos. En dan breekt het angstzweet ons uit: wilde zwijnen!

Aan beide kanten van ons pad... Hadden we nu de honden maar meegenomen... Of Ivar... Eerst staan we nog even besluiteloos achter een boom, maar al snel grijp ik Lindsay bij haar jas en zet Christel aan tot rennen. Dat valt tegen: we moeten bergopwaarts lopen. Het gesnurk en geronk van de zwijnen blijft achter, maar we blijven toch flink doorstappen.

Later vertelt Lindsay lachend dat haar voeten maar nauwelijks de grond raakten, zo stevig had ik haar vast...

Dat was onze eerste en laatste nachtwandeling door dit verlaten bos op de desolate Montagne Noir.

Wat mij betreft hoeven de uitdagingen elkaar niet ieder jaar te overtreffen, dat zou ik niet trekken... Dit jaar kregen de kinderen een uitdagende paardrijles, zonder dat de juf iets van Michael af wist. Ze mochten zonder zadel rijden, op hun rug liggen, achterstevoren en nog veel meer. Daarnaast hebben we van de kristallen die we in Scandinavië gevonden hebben een ster gemaakt en geactiveerd.

Wat een krachtige energie komt ervan af, heerlijk! En natuurlijk ontbraken de soep en het draakschieten niet. De draken worden ieder jaar fraaier.

Maar goed, ik begon mijn verhaal dat we hier kwamen met St Maarten op 11 november.

Het tweede jaarfeest van de donkere tijd. Met dit feest breng je zelf een beetje licht in de wereld. Meestal hol je een knol of pompoen uit en zet er een kaarsje in.

Jonge kinderen gaan langs de deuren, met oudere kinderen doe je het lekker binnen.

Van het vruchtvlees kun je een heerlijke soep maken, de zaden worden gedroogd voor het volgende seizoen.

Na het branden laten we de pompoenen buiten staan voor de vogels, al lijken die er geen interesse voor te hebben.

Die zijn juist erg blij met onze andere St. Maarten activiteit: het maken van een vogelvoederhuisje met pindaslingers en vetbollen.

De vetbollen maken we door kokosolie au bain-marie te verwarmen en over te gieten in vormpjes vol vogelzaad.

Ook hebben we een lege kokosnoot gebruikt, maar dat was niet zo'n succes.

Daar liep de olie steeds uit.

Ondanks de eindeloze regen is het een komen en gaan van allerlei soorten vogels: pimpel- en koolmeesjes, roodborstjes, Vlaamse gaaien en natuurlijk onze huismeerel.

Misschien heb je het al in het artikel van Christel in de Junior uitgave gelezen, maar wij zijn zeer vereerd met het dagelijkse bezoek van onze huismeerel. Ongeacht het seizoen dat we in Nederland zijn, zit ie vrolijk te wroeten in de tuin. Door de witte vlek op zijn koppie is hij goed herkenbaar.

Als ik het dan toch over de jaarfeesten heb, bespreek ik meteen de volgende: Sint Nicolaas. Ook dit is een jaarfeest en kan een wat diepgaander tintje krijgen dan alleen een pakjesavond. Ik heb mijn kinderen altijd de legende van Sint Nicolaas verteld en ze nooit voorgehouden dat hij 'echt bestaat'. Hij had voor hen dezelfde waarde als Bollo de Beer bij Landal en de paashaas. Er heeft dus nooit een lading op gezeten, al pikten ze de spanning van andere kinderen wel feilloos op.

Naast de 'zak' hebben we altijd ook een kadootje voor de anderen geknutseld met de gedachte dat het Sint Nicolaasfeest bedoeld is om je licht te laten schijnen op alle mensen.

Van het opbouwen van moed met St. Michael, naar het voorzichtige aansteken van je licht met St. Maarten, mag het licht met St. Nicolaas heel zichtbaar gaan schijnen.

Je mag er andere mensen mee raken, met als doel zo ver in je lichtkracht te groeien dat het zijn hoogtepunt met kerst bereikt en je je Christuslicht geboren mag laten worden.

Zo geeft de donkere tijd je ieder jaar opnieuw de kans om diep in jezelf op zoek te gaan naar het licht en het te laten stralen over de wereld.

En als je er zo naar leert te kijken, dan is de donkere tijd een mooie en noodzakelijke tijd.

Een tijd van inkeer en groei, net als de bolletjes in de grond.

En zo kom je dan weer terug bij de natuur, bij Moeder Aarde en is de cirkel compleet.
In mijn visie draaien de jaarfeesten hier om en ik ben er dol op.

Maar om ook het evenwicht met het wereldse te behouden, bezoeken we in deze periode veel musea. We hebben maar eens een museumjaarkaart aangeschaft.

We doen gewoon ons thuisonderwijs, modderen wat aan op een zeer sompige camping, ontdekken een steenmarternest in onze nieuwe wasmachine (dat waren 10 zeer dure wasjes...) en duiken 's avonds onder een warme wollen deken als het weer eens heel koud is de caravan.

Over twee weken gaan we weer naar Frankrijk om daar de rest van de feestdagen door te brengen. Ik wens iedereen een mooie donkere tijd toe, met veel licht van binnen.

Cynthia
cynthia@essentialtogether.nl
